

Barna József: December hatodika
(Naplórészlet)

Decemberi hideg este,
tollat borzol liba teste.
Csillag szikráz sötét eget,
járda csúsztat síkos jeget.
Üstökös a lámpafénye,
csóvát húz a föld ölére.
Szél cincog egy kisegérnek,
fagyos szájjal nevetgélnek.

Földet takar friss, hó-dunna,
néptelen most minden utca.
Lóbórt húz a csend ablaka,
benne pislog cipő, csizma.
Öreg papucs nagy bánata,
nem tették fel a párkányra,
Ő is ki van suvikszolva,
ajándékra vár szorongva.

Bundájában már erre jár,
- piros sipka és nagy szakáll, -
Kire a sok-sok kíváncsi,
- Cipők, csizmák kizsuzdái, -
Oly boldog izgalommal vár.
Mikulás apó jössz-e már?
Voltunk mi jók is, rosszak is,
ki festi magát, az hamis!

Anyu és Apu megmondja,
ki kel fel reggel egy szóra.
Ki eszi meg mind a levest,
segíteni, ki sose rest.
Tovább már nem is sorolom,
mert, most a legnagyobb gondom,
hogy a cipőt, csizmát figyeljem.
Lássam, mivel lep meg engem

Mikulás, nyitva puttonyát.
Ablakunkra hópihe szállt,
a Hold kiflije sárgálja
és szaloncukor spárgája
lóg cipőmből, nagy csokorral.
Másikban baba, motorral,
és a bátyám kiscizmája
sandán néz a virgácsára.

Honnan jött, és itt mikor volt?
Látták csillagok, hogy csatangolt
erre-arra, mint az álom
siklott szánján Mikulásom.
Csak az nem fér a fejembe,
a tizedik emeletre,
ablakunkhoz, hogy jutott fel?
Lökhajtásos repülővel?